

I barnets sprogtilegnelse indlæres først kategorier som mor, far, bamse. Det er store kategorier. Og fx mor betyder oftest alt godt i denne verden. Mad og ro og tryghed.

Og sult kan kun udtrykkes med en uartikuleret skrigen. Navnet sult kommer meget sent. Skrig udtrykker først behov og mørke. Siden kan fx begrebet mor uddifferentieres til begreber som andre personer, fjernere, moster og onkel og bagerjomfruen, vi går ned til og køber sukkerkringler og is hos. Pludselig er der bageren selv, som jo er en anden end den sædvanlige unge pige, selvom det nu er ham, der lige ekspederer den samme is og de samme kager i samme butik.

Demens – som jeg så det hos moderen min – indeholder den modsatte bevægelse fra de små uddifferentierede kategorier, gråspurven, den blå flagline forsvinder. Alle gode ting lige fra solskinnet til den varme kaffe samler sig nu i et: Doktor Luk.

Mens alt ondt, der hænder, lukker sig sammen om navnet: tsunamien. Og således mødes barnet og døden, symmetrisk udviklet og afviklet, som vi modsat udviklingen hos barnets erobring af sproget.

Hvordan jeg og vi lærte at cykle og svømme er et andet spor, der

er værd at fundere over.
Hendes beretning, som jeg så og hørte den.

Min mors læge, Andreas L, er blevet ny generaldirektør for DR. Og han står også for kontrollen med livet. Det skal redde hende, for faktisk står truslerne fra havet oppe i hendes hus hver dag.

Snart vil der kun være to skemaer: Det onde derude og så Det gode.

”Det er bedst, han kommer selv og skubber tæpperne til side og

spreder plastik over mine ting i stuen.”

Nu er der kun to storord tilbage: Djævlen = tsunamien og Frelseren = Lægen L.

”Vi skal lukke skufferne i chatollet, for jeg ved, tsunamien kommer. Jeg har så ondt i hele kroppen. Men dr. Luck kan ordne det.

Han har altid været der. Noget husker jeg tydeligt, og andet er bare væk.

Resten er spejlvendt. Det har jeg fortalt dig, ikke? Sådan. Pist.

Men jeg kan huske din fødsel mere end noget andet. Vi ville have det barn, selvom alle sagde, det ville gå til, og det gjorde du jo næsten også i fødslen.

Hvis ikke din far havde insisteret på at hente doktoren og tvunget ham til at tage sig sammen. Han kom i festtøj, fordi han blev hentet midt i et middagsselskab. Du ved, jeg var ved at abortere dig tre gange.

Og far sagde som noget af det sidste til mig, at det var godt: Gud var god og lod os bevare dig. Min læge gik jo på Kornmod ligesom mig, og han er lige så gammel som dig og har også gået i Års. Men det er noget med generne.

Alt er noget med generne. Du ved, jeg kan kun se spejlbilleder. Doktor Luck slog græsset igen i går. Jeg kan ikke rigtig – på en måde – lide, at han kigger sådan på mig. De er jo lige flyttet indovre på den anden side, der hvor Flemming og Anne boede.

Og Lucks kone, Else, jeg ved ikke rigtig ... og jeg kunne jo heller ikke sidde her, hvis ikke han tog sig så meget af huset. Det er jo bygget på opfyld. Nej, jeg synes ikke, I skal have det alligevel, når jeg er væk. Der er så meget opfyld.

Skufferne skal jeg have lukket igen, nu det er tørt efter tsunamien. Men man ved aldrig, hvornår den kommer igen. I går var den der to gange.”

II

I dag fjernede du de sidste 14 af
16 ord fra din ordbog, og nu står bogstaverne enkeltvis
Suge et fly ned i koppen,
mens den står urørt svagt dampende.
for tur.

Sprog som et andet aspekt.

I

Sad jeg ikke og nærmest gloede på den ældre herre bag glasögone, eller hvad det nu hedder. Nogle ansigter er som lukkede ladeporte, hvor alt stopper få cm foran ansigtet. Jeg havde skruet ned for ham, lyden, jeg så kun (stadig) billedet. Det er ikke med dybde.

Så skruede jeg op, og stemmen løftede de to “sjælens spejle op”, øjnene åbnede sig uden dog at åbne sig mere end før, men alligevel.

stemmen gav – i totaliteten – lyd til øjnene, og øjnene tilførte/tilhørte øjnene nu. Hvis han havde været blind, så ... ville stemmen stadig ha' kunnet overbevise mig alene, er jeg sikker på. Dimensioneringen af blikket kom i den grad fra stemmen.

Fuld af følelse. Lyden var sådan lidt som fra den type, der kysser konen og omfavner, hvis hun blot forlader stuen for at gå på toilettet. Og velkomst af samme kaliber, når hun kom tilbage.

Fuglene overdøver sig selv i en underlig forstand, larmende, uden at det egentlig forstyrrer. Er det, fordi deres øjne er knappenålshoveder. Det er ikke øjne i sjælelig forstand.

Og derfor glemmer man naturligvis deres individualitet.

Sagde jeg, at hvis kaffemaskinen havde menneskeligt ansigt, så var vi forbundne. Summende. Uden at det løser noget problem.

Det forfølger mig.